

FINESTRA D'OPORTUNITAT

Normalitat democràtica en essència: crònica del dia després

per Clara Ribera

Era 18 de setembre de 2014, el dia dels escocesos, i feia un matí típicament escocès: una boirina alta que tapava les parts més elevades de la ciutat, acompanyada d'una sensació de pluja que no arribaria a caure. Un dia gris com qualsevol a Edimburg. Però no ho era; era el dia de decidir el futur d'Escòcia.

Els votants es van llevar com ho farien cada dia, i van anar a treballar, a l'escola o la universitat. Però abans de sortir de casa es posaven a la butxaca la carta del registre electoral: en un moment lliure s'escaparien de les seves obligacions per fer història. A les hores punta, les *poll stations* –col·legis electorals– s'omplien i calia fer cua. En canvi, a la majoria de barris treballadors, en molts moments de la jornada, els espais de votació eren llocs silenciosos i tranquils. Ahir era poca la gent que no portava alguna identificació del “yes” o del “no”. I quan es creuaven desconeguts de la mateixa opció, es somreien amablement amb un punt d'il·lusió a la cara. Probablement comptaven mentalment si havien vist més independentistes o més unionistes, aquell dia clau.

A la universitat, els professors animaven els seus alumnes a anar a votar fos quina fos la seva opció. A les petites botigues venedors i clients es preguntaven mútuament: “I què? Ja has votat?”. I pels carrers no se sentia parlar de res més. Fins i tot, a l'entrada de cada col·legi electoral hi havia voluntaris intentant esgarrapar els últims vots dels indecisos. Voluntaris dels dos bàndols que es desitjaven sort i compartien cafès al llarg de tot el dia.

Els catalans feien la seva pròpia festa, envejosos d'aquella normalitat democràtica que es respirava aquell dijous feiner. Alguns es van reunir al Centre Català d'Escòcia per seguir tots junts el degoteig de resultats al llarg de tota la nit. D'altres es passejaven amb el sis-cents que va venir des de Catalunya tot pintat amb els colors de l'estelada.

També es van ballar sardanes i es va fer una encesa d'espelmes amb l'estelada i la bandera d'Escòcia al centre d'Edimburg. No vam passar pas desapercebuts.

Es va fer fosc i va començar la festa. Els pubs d'Edimburg tenien llicència fins a les cinc de la matinada, i l'espera dels resultats és millor si s'acompanya d'alguna cervesa o alguna cosa una mica més forta. Partidaris del "sí" i del "no" hi eren tots junts i encara contents, sabent que quan es llevessin al següent dia la meitat de la població estaria molt decebuda.

I a partir de les deu de la nit els rumors: el "no" està per sobre del "sí". Però els partidaris del "yes" no perdien l'esperança. Confiaven en Glasgow i Aberdeen. I amb aquests rumors alguns de no tan valents vam anar a dormir, perquè divendres també és un dia feiner. Però al nostre pis d'estudiants qualsevol les alarmes van sonar a les 6.25h. Ens vam trobar al menjador i vam obrir la pàgina de la BBC. La més decebuda, evidentment, la meua companya de Glasgow. "Déu meu", repetia, "Millor que me'n torni a dormir".

I avui divendres 19 de setembre de 2014 els escocesos es llevaran, ocuparan els seus llocs a les oficines, aules, botigues, etc. i seguiran la seva vida amb la satisfacció d'haver pogut parlar, d'haver-se pogut expressar a les urnes. Alguns sentiran una tristesa que els durarà força temps. D'altres es sentiran alleugerits. Però tots ells es seguiran trobant pel carrer i es saludaran, s'abraçaran i aniran a fer uns beures. Perquè així és com ho fan els escocesos. Democràticament.